

Lá thư VÔ VI

(TIẾNG NÓI CỦA BẠN ĐẠO VÔ VI NĂM CHÂU)

TIN TỨC TIN TỨC TIN TỨC

I. SINH HOẠT CỦA BẠN ĐẠO TEXAS

Cha Nhân Hòa và một số bạn đạo thập tụng, đã lái xe từ T/V Vĩ Kiên đến Houston vào trưa 24/2/88. Khóa "Tự Tu Sẻ Tột" gồm 3 buổi học, từ tối 26/2 đến trưa 28/2/88, với sự tham dự của hơn 40 bạn đạo, trong tinh thần tu học cởi mở (có thu băng video và cassette). Tin tức về khóa học đã được phổ biến trong Lá Thư Vô Vi Houston, số 3 năm 1988.

Sau đó cha Nhân Hòa lên đường tới Dallas ngày 29/2, để tổ chức khóa Đa Thông Diễn Giới vào các ngày 4, 5 và 6 tháng 3, 1988 với sự tham dự của khoảng 50 bạn đạo. Các bạn đạo tham dự đã tìm thấy sự thoải mái, cởi mở để thấy và sửa mình.

II. SINH HOẠT BẠN ĐẠO SAN JOSE

Rời Dallas, cha Nhân Hòa đã lên San Jose, tổ chức khóa "Giải Trược Trừ Tã" với b/đ tại đây, vào các ngày 12 và 13/2/88.

Ngoài ra T/V Hai Không đang dự tính thực hiện công tác xây nhà vệ sinh, trồng cây ăn trái, chỉnh trang đường niệm hành. T/V đã nhận được sự khích lệ tinh thần cũng như đóng góp tài chánh của b/đ địa phương, và một số b/đ các nơi cũng như từ ngoại quốc.

Chị Xuân Mai đã phát tâm về các tranh đồng quê Việt Nam để bán cho người Mỹ hầu gây quỹ T/V Hai Không

III. KHAI TRƯỞNG T/Đ THANH HÒA, SAN DIEGO

Tôi 18/3/88, một số b/đ Nam Cali đã thập tụng cha Nhân Hòa xuống dự lễ khai trường T/Đ Thanh Hòa tại San Diego. Có hơn 50 b/đ tham dự. Trong dịp này, b/đ đã không cảm được nước mắt khi, lần đầu tiên, chứng kiến Cha Nhân Hòa khóc vì thưởng các con còn mê chấp, đã chưa chịu mở tâm đón nhận và học hỏi, làm chậm đi sự tiến bộ và phát triển tâm linh.

IV. THIÊN ĐƯỜNG TẠI NAM CALI

Do ý cha Nhân Hòa và sự phát tâm của b/đ địa phương, việc tìm mua ngôi nhà có chỗ đậu xe thuận tiện cho việc mở thiên đường gần khu đông đúc dân chúng Việt Nam (khu Bolsa, hạt Orange) đang được tiến hành.

V. SINH HOẠT B/Đ VÙNG HOA THỊNH ĐƠN

B/đ vùng thủ đô Hoa Thịnh Đôn tu rất kỹ. Chủ nhật là ngày của tâm linh: sáng chiều minh, thiên xong mới tới T/Đ để thiên chung vào khoảng 12 giờ trưa. Sau ăn trưa là bàn chuyện đạo tới chiều. B/đ họp 2 tuần một lần tại 4 tử gia của bác Phú, Chi Lý, Anh chị Bà và anh chị Hoàng.

VI. KẾT QUẢ BẦU CỬ CHỨC VỤ HỘI TRƯỞNG HỘI AI HỮU VÔ VI HOA KỲ

Số b/đ tham dự bầu cử đông nhất so với các lần bầu cử bằng thơ trước đây. Huỳnh Bửi Toàn đã được tin nhiệm vào chức vụ HT với 303 phiếu (278 phiếu gửi về trước

ngày khóa số và 25 phiếu nhận được sau đó).

VII. LỄ BÀN GIAO CHỨC VỤ HT

Lễ bàn giao chức vụ HT HAHVVHK giữa quyền hội trưởng Nguyễn Minh Hoàng và huynh tân hội trưởng Bùi Toàn, sẽ được tổ chức vào ngày 3 tháng 4, 1988 tại nhà thờ Stanton, dưới sự hiện diện của huynh chủ tịch Hội Đồng Cổ Ván HAHVVHK, Nguyễn Khắc Trữ, bác Nguyễn Hữu Phú (hội trưởng HAHVV Hoa Thịnh Đốn) và Cha Nhân Hòa. Kính mời quý b/đ địa phương tham dự.

VII. KINH SÁCH

Cuốn Thiển Thực Hành đang được Thầy Tam duyệt lại và sửa chữa trước khi tái bản.

IX. BĂNG VIDEO VÀ CASSETTE

* Cassette:

Băng Thầy Tam giảng tại Hồng Kông:

Hình Luật Chơn Giác (1 cuộn)
Nguyễn Lý Thanh Tịnh Trong Năm Mậu Thìn (1 cuộn)
Nguyễn Lý Thanh Hòa (nhân dịp khai trường T/D Thanh Hoa)
Mai Bình Meditation Center (anh ngữ).

Các buổi sinh hoạt với Cha Nhân Hòa tại mỗi nơi đều có thâu băng cassette và video, đã gửi đến các T/D, T/T có yêu cầu. Ngoài ra b/đ cần, xin liên lạc về Hội, ban Video/Cassette.

X. MUA MÁY SANG BĂNG CASSETTE

Hiện nay trên thị trường đã có nhiều kiểu máy cassette xách tay có 2 cassette có thể sang băng được. Tuy nhiên muốn việc sang băng nhanh chóng, huynh Nguyễn Văn Tý (T/T trưởng tại Maynard, MA) đã gửi đến Hội chi tiết của máy Telex copyette 1&1 Series II, giá \$299.95, máy Copyette 1&3 (1 sang thành 3 băng) giá 799.95 (cộng thêm tiền gửi \$6.00/1 máy). Mọi chi tiết, xin liên lạc về

Hội, về huynh Nguyễn Văn Tý, hoặc với hãng để lấy mẫu thử đặt hàng:

47 St Photo
36 E. 19th Street
New York, NY 10003
(212) 608 6934
1-800-221 7774

BÁO CÁO TÀI CHÍNH

<u>QUỸ KINH SÁCH</u>	Tháng 1	Tháng 2
THU:	\$4,070.80	\$2,230.24
CHI:		
. Chi phí ấn loát	185.08	244.56
. Văn phòng phẩm	65.07	
. Bưu phí	729.78	258.98
. Video	3,146.07	1,294.44
. Cassette	84.80	1,026.00
. Điện, nước, gaz, rác	159.77	145.45
. Điện thoại	22.48	24.93
. Thuê nhà in	660.00	660.00
. Giúp ty nạn	400.00	
. Dụng cụ máy video		230.32

QUỸ T/V VÍ KIÊN

THU:	\$ 210.00	\$ 210.00
CHI:		
. Điện, gaz, rác	328.16	436.67
. Điện thoại	120.39	143.57
. Sửa chữa		332.70
. Thực phẩm		150.00

HỘI AI HỮU VÔ VI HOA KỲ
HỘI ĐỒNG CỎ VẦN

-----oOo-----
ỦY BAN TỔ CHỨC BẦU CỬ
HỘI TRƯỞNG HỘI AHVVHK NHIỆM KỲ 1988-1990

2787 Taylor Ave., Longview, WA 98632. Điện thoại: 206-425-7654
-----oOo-----

Longview, ngày 15-3-1988

Kính gửi:

Quý Huynh Tỷ : - Hội Trưởng Hội Ai Hữu Vô Vi địa phương
tại Hoa Kỳ.
- Quận Lý Thiên Viện.
- Chủ Thiên Đường.
- Chủ Trung Tâm.
- Đạo Hữu.

Trích yếu V/V : - Công bố kết quả bầu cử Hội Trưởng
Hội Ai Hữu Vô Vi Hoa Kỳ nhiệm kỳ
1988-1990.
- Lễ ban giao.

Kính thưa Quý Huynh Tỷ,

Chiều theo bảng điều lệ bầu cử và biên bản đề ngày 15-3-1988,
Ủy Ban Tổ Chức Bầu Cử chúng tôi xin hân hạnh công bố đến tất cả quý Huynh Tỷ kết
quả bầu cử Hội Trưởng Hội Ai Hữu Vô Vi Hoa Kỳ nhiệm kỳ 1988-1990 như sau:

Huynh Bùi Toán được đắc cử với 278 phiếu bầu tín nhiệm.

Xin thay mặt ban đạo, nhân danh Hội Đồng Cỏ Vần, và Ủy Ban Tổ
Chức Bầu Cử, chúng tôi chân thành gửi đến Huynh Tân Hội Trưởng lời chúc mừng thăm thiết
trong tình thương yêu huynh đệ.

Nhân dịp này, Ủy Ban Tổ Chức Bầu Cử chúng tôi xin gửi đến Ban
Chấp Hành Hội Ai Hữu Vô Vi Hoa Kỳ, quý Huynh Tỷ: Hội Trưởng Hội Ai Hữu Vô Vi địa phương
tại Hoa Kỳ, Quận Lý Thiên Viện, Chủ Thiên Đường, Chủ Trung Tâm, Đạo hữu, và Ban biên
tập cùng với Ban ân loát, Lá Thư Vô Vi, lời cảm ơn đặc biệt về việc quý Huynh Tỷ đã
hướng tâm và hướng ứng tích cực để giúp chúng tôi hoàn tất cuộc bầu cử đúng với thời
gian ấn định.

Thưa Quý Huynh Tỷ,

Một buổi lễ ban giao giữa Huynh Nguyễn Minh Hoàng, Đứng Kiem
Quyên Hội Trưởng, và Huynh Bùi Toán, Tân Hội Trưởng, sẽ được tổ chức vào sáng chủ
nhật ngày 3-4-1988 tại nhà thờ Stanton, Stanton, California, có sự chứng giám của
Chà Nhân Hòa. Vậy kính mời quý Huynh Tỷ đến dự đồng đạo buổi lễ ban giao nói trên.

Kính chúc quý Huynh Tỷ tu hành tinh tấn và tâm thân an lạc.

NAM, MÔ NGỌC, HOÀNG THƯỢNG ĐẾ VÔ CỤC, ĐẠI THIÊN TÔN
XUẤT HIỆN CỨU ĐỘ QUÂN SANH VÀ CHUYỂN THÀNH CỎ QUI NHỰT.

NAM MÔ A DI ĐÀ PHẬT VẠN VẬT THAI BÌNH.

NAM MÔ ĐỨC VĨ KIẾN PHẬT.

Kính thư,
Thay mặt Ủy Ban Tổ Chức Bầu Cử,

Nguyễn Khắc Trụ

Nguyễn Khắc Trụ
Trưởng Ban Tổ Chức Bầu Cử.

HÌNH LUẬT CHƠN GIÁC

Hồng Kông, ngày 2/2/1988

Thưa các bạn,

Vui thay và lành thay, tôi đã có cơ hội đến đây cùng các bạn chung sống trong giây phút thiêng liêng, để chúng ta đồng hành và truy tìm ra chơn lý vị trí của mọi hành giả tại thế gian.

Chúng ta đã chung sống trong quả địa cầu này và đã cho chúng ta có cơ hội sống trong cảnh kích động và phản động từ giờ phút khắc, từ hoàn cảnh này biến tới hoàn cảnh nọ, từ kiên thức này tới kiên thức nọ, để đi tới sự tử giác trong nội tâm của mọi cá nhân. Càng ngày chúng ta càng thấy rõ hơn ta đâu đến đây rồi sẽ về đâu? Vị trí chánh giác của chúng ta nằm ở đâu? Chúng ta là một điểm linh quang giáng thể, là phân sáng suốt, chúng ta phải biết rõ rằng ngày hôm nay, chúng ta đang ngủ trong thể xác liên hệ với cả căn khôn vũ trụ, chúng ta phải biết cái hạnh hy sinh đồ. Hy sinh, vận thân, đạo đức trong chu trình tiên hóa hiện tại, không có giờ giấc nào chúng ta được ngưng nghỉ và từ chối, vì chúng ta đang làm chủ của một thể xác liên hệ mọi sự kích động, bao gồm tham sân si hi hận ô dục của nhân sinh hiện tại, của cộng đồng nhân loại hiện tại, chúng ta lại càng thấy rõ hơn chúng ta đến đây để làm gì? Để học nhịn nhục, học nhẫn hờa, để có cơ hội thức tâm và thấy rõ mọi người đến đây phải học, bắt buộc phải học và phải tử tu tử tiên, chớ không có một ai có thể điều khiển chúng ta được. Âu là tại thế, nhân sinh bày ra đủ chuyện để điều khiển con người, dưng nổi tâm mắt phàm và trí phàm mà thôi. Còn sự chơn giác của mọi cá nhân phải đi tới đường cùng đau khổ, mới thấy rõ biên giới của Phật pháp.

Ngày hôm nay, chúng ta đã đau khổ rất nhiều, chúng ta là người ly hưởng, đi tìm cái gì đây các bạn? Các bạn đang trên đường tìm cái gì? Tìm sự thanh tịnh ôn hòa trong nội tâm, tìm cái giá trị Tha Thủ và Thương Yêu của chính mình có thể xây dựng cho mình được. Để học gì? Học tử bi. Và thực hiện gì? Thực hiện tử bi. Năm tháng đã trôi qua, với mắt phàm với tâm phàm, bạn thấy bạn đang sống trên mảnh đất tha hưởng cầu thực không phải mảnh đất của chúng ta, không phải nhà của chúng ta, thì nơi đó mà chúng ta bắt mình và không quán thông được, chúng ta ôm lấy một tâm bệnh đau khổ vô cùng tại thế gian này. Nếu chúng ta biết tự trở về với sự chơn giác của chính mình, chúng ta cảm thấy rằng đường đi dài đằng đằng mà chúng ta đã và đang đi, lại càng thấy rõ đường đi hơn. Càng đi càng thích thú, càng thấy ta là vô cùng, phải đi phải tiến mãi mãi, tiến trong thanh tịnh, tiến trong đạo đức, ôm lấy khí giới Tha Thủ và Thương Yêu, Tinh Thương và Đạo Đức, thì chúng ta mới thấy rõ ràng cái khả năng của Thượng Đế nó ở đâu? Khả năng Phật Tiên nó ở đâu? Khả năng của ma quỷ ở đâu? Chúng ta phân tách rõ ràng, nhìn lại bản thân của chính ta từ lúc sơ sanh chúng ta đi, chúng ta đã bước vào cái chỗ vô tử và chúng ta nguyện quên hết tất cả mọi sự hận thù khi giáng lâm xuống thế gian, biểu lộ một tử quang mến yêu cho tất cả mọi người. Nhưng rồi! Nhưng rồi, chúng ta đi đâu? Chúng ta lại càng bị lôi cuốn bởi phong trần thế sự, mỗi ngày nó làm cho chúng ta càng ngày càng bị ô nhiễm. Phạm vi chơn tánh nó trở nên eo hẹp, cho nên sinh ra những bệnh này, tật xấu, để đây đọa lây tâm thân, nhiên hậu mới có cơ hội thức

tâm. Cho nên tôi đã thường nói, hoàn cảnh là ân sù, sự đau khổ là biên giới của Phật pháp. Ngày hôm nay chúng ta càng ném cái tình đời càng bạc bẽo, càng gây sự đau khổ cho nhơn sinh, chúng ta mới thấy rằng vị trí của sự tu hành là quan trọng. Tu để làm gì? Tu để khôi phục lại sự quân bình đó, quân bình từ nhiều kiếp chúng ta đã làm mất. Ngày hôm nay chúng ta giảng lâm xuống thế gian là bị giam hãm trong cái cơ thể eo hẹp này bởi trí phàm, tâm phàm, lại càng eo hẹp thêm; đã tối tăm, lại cộng thêm sự tối tăm nữa mà cử cho ta là đặc thắng, ta là hay, ta là danh dự, ta là tốt hơn tất cả. Nhưng mà kỹ thuật bài học của chúng ta, chúng ta bỏ đó không chịu học, không chịu tiến, thậm chí người tu cũng vậy, lâm trong cái sự mê tín dị đoan mà quên thực chất sẵn có của chính mình, mất trật tự trong khối óc, quên tất cả tình người, quên tất cả tình trời. Tình người rất rõ rệt, ngày nay các bạn có áo mặc, có cơm ăn, có nhà ở, có sự vui đùa với lẫn nhau. Còn tình trời, các bạn thấy ở đâu? Có thanh khí, có sự dễ dãi để làm cho bản thể các bạn được ôn hòa vui hòa với nguyên khí của cả căn khôn vũ trụ, có chia ra sang tôi để cho các bạn thấy rõ giá trị của căn khôn vũ trụ đã đóng góp cho bạn được món ăn, được giấc ngủ, được hơi thở rõ rệt, đó là đang làm việc tại thế, để chi? Vạn linh làm nhiều việc để làm gì? Để phục vụ phần hồn, để cho cái điểm linh quang, phần sáng suốt của các bạn càng ngày càng được sáng thêm, được trở về, lui về cái thanh tịnh. Trí tuệ càng ngày càng thông minh hơn qua những cơn nhồi xéo của hoàn cảnh, nó đã điều luyện được tâm thức của chúng ta. Đến lúc già rồi chúng ta mới thấy rõ rằng: "Trời ơi! Tôi cứ tưởng rằng cái của này đời đời là của tôi, tôi muốn tất cả đều là của tôi, tôi tranh đấu, tôi giành giữ cho kỹ được tử tác đất. Nhưng mà tôi không biết giá trị của đất. Từ con người, tôi không biết giá trị của con người. Từ miếng ăn mà tôi cũng không biết giá trị của miếng ăn. Rồi tôi tử đắc, tử xứng là anh hùng, nhưng mà ngược lại hôm nay tôi là nạn nhân của nhân loại, nạn nhân của Thượng Đế, nạn nhân của đảng Cha lành. Có sự sống không biết giá trị của sự sống, có sự thường mà không biết giá trị của thường, có sự quân bình không biết nắm lấy để mà đi. Cho nên khổ triền miên, các bạn bước ra một xã hội kêu là văn minh tại thế, nhưng mà từ xa xưa cho đến ngày nay, các bạn phân luận nó cũng vậy đó thôi. Nước lửa gió đất kích động và phản động có gì hay đâu. Lúc trước các bạn giảng lâm xuống thế gian, đầu óc thanh tịnh; xa xưa không có khí giới không có sự văn minh, không có khoa học hiện tại, thì các bạn nhớ nhưng và biết âu yếm thường yêu quý giá mọi sự mà các bạn nắm được, sở được. Ngày hôm nay nó có thừa rồi các bạn trở lại biên tánh, sân si, hung hăng, giết chóc, hãnh hạ và thậm chí hãnh hạ người ta là một việc nhưng mà thậm chí đi tới chỗ hãnh hạ chính mình mà không hay, lường gạt lấy mình mà không hay, phỉnh mình mà mình không hay, mình lại đổ thừa cho người khác rồi đâm ra có những cuộc cách mạng tại trần, bày ra đủ thứ, muốn hơn thua, muốn giành giữ cho kỹ được những mã của cái quý giá vô cùng của chính ta lại quên nó đi, không nắm vững được những cái gì mình có và những cái gì mình phải làm và sẽ tiến. Cho nên đó đâm ra thị phi, tranh chấp muốn tìm hiểu chuyện của người khác mà chuyện của mình mình không lo, sự bê bối tâm tối của chính mình mà mình không giải tỏa được. Cho nên khi các bạn xạ quế hưởng, ra đi với một tâm mù tối, ôm lấy một sự thù hận bất chánh, rồi đi đâu đây? Cũng vẫn tiếp tục trong sự vầy xéo, nô lệ đau khổ, không thấy rõ vị trí của chính mình.

Cho nên chúng ta ra đây vồn vồn chỉ ôm được có phần hồn không chịu tu để thấy vị trí của chính chúng ta, không phải làm cho một mảnh đất nhỏ mà làm cho một khối vũ trụ trật tự. Các bạn nhìn lại cái thể xác của các bạn có nước, lửa, gió, đất như cả căn khôn vũ trụ có kim, mộc, thủy, hỏa, thổ hóa hóa sanh sanh. Lây cái gì chứng minh hóa hóa sanh sanh. Bây giờ các bạn ăn chén cơm chút nữa tiêu hóa đâu còn nữa, các bạn uống ly nước một giọt cũng phải là trở về không. Có phải luật hóa hóa sanh? Để gặt hái được cái gì? Gặt hái được sự thức tâm, sự vinh quang, hãnh diện mà của ông Trời, Thượng Đế đã ban cho các bạn có cơ hội để học nhین nhục và thức tâm tự chủ trong chu trình tiên hóa rõ rệt như ban ngày. Thậm chí nhiều bạn từ trình độ thức hành, nhờ sự thức hành nó mới trở lại quân bình của chính nó, rồi từ đặc cho là tôi đã thấy được sự chân ngã chính tôi, không phải đâu bạn.

Nếu bạn là một người thầy được chọn ngã của các bạn, là bạn là người đứng trong vị trí vô cùng thâm tu thâm tiên, nhین nhục vô cùng, tánh chất phục vụ phải đầy đủ cũng như nguyên ý của cả căn khôn vũ trụ đã làm việc cho bạn. Nhơn loại đã làm việc cho bạn trong tinh Tha Thứ và Thượng Yêu thật sự để cho các bạn có cơ hội tiên hóa, nhưng mà ngược lại các bạn chống đối tranh chấp mà làm trong một điểm bất chánh, rất tai hại cho tâm hồn khối thân kinh lâm mất trật tự. Các bạn có duyên lành mới được gặp một cái pháp tu tu tiên, nhân thân nan đặc, pháp tu lại càng khó gặp. Ngày hôm nay các bạn ngộ được rồi, nắm cái nguyên lý khứ trước lưu thanh. Khứ trước lưu thanh là cái quyền năng tử chủ, thanh lọc lấy bạn để bạn tiên, để tháo gỡ những sự tâm tôi nhiều kiếp và thăng hoa trong trật tự, không có lý do gì chúng ta tiếp tục trở lại con đường mất trật tự tử xứng ta là hay, tử xứng ta là giới, tử xứng ta là đặc, tử xứng ta là được về trời còn người khác bỏ. Các bạn phải nhìn lại lúc sơ sanh tại thế không có chúng sinh lấy gì có sự âm no để cho các bạn ngày hôm nay để các bạn học, mà có cơ hội tu tiên, các bạn đành quên sự đóng góp đó, thì các bạn có thể quên hẳn sự đóng góp mà các bạn tử xứng các bạn là Thánh, Thần, Phật, Tiên đi nữa, cũng phải có Trời đó các bạn. Các bạn quên cái môi tinh thâm thuy cao cả của Đấng Đại Thanh Tịnh là sai hết.

Tôi cùng các bạn, chúng ta học trên đồng nhین nhục, tôi chấp nhận đi đây đi đó trong nguyên ý của Trời Phật độ tôi, tôi mới có ngày hôm nay nói chuyện với các bạn, tôi có đầy đủ sức khỏe mà bán bạc trong sự minh triết để khai mở tâm thức của chúng ta, chúng ta đã cũng đi những mà chúng ta thiếu thành tâm, thiếu thật tĩn, thiếu dũng trí, làm chúng ta chán ngán và ngộ nhận. Trước kia tôi theo ông, bây giờ tôi bỏ ông. Có ông nào kêu tôi theo đâu, chính tôi trở về với tôi, tôi phải tự đi. Thậm chí nhiều bạn tu đến ngày hôm nay nói những câu tử phản trắc lấy mình, chớ kỳ thật từ đâu chỉ cuối ông Tám có kêu các bạn theo ông Tám đâu? Mà cũng không phải kêu các bạn phải đóng góp cho ông Tám, để ông Tám có sự sống. Ông Tám dùng khả năng tử eo hẹp cho đến lớn rộng để học hỏi, để ảnh hưởng các bạn, để thấy hạnh động của con người tại thế đã biết hy sinh, biết đóng góp, biết xây dựng trong hành trình mở rộng đường lối cho mọi người thấy rõ tương lai vị trí của mọi cá nhân, dù hoàn cảnh phong ba bão táp đến cho bao nhiêu đi nữa vẫn vững tâm vững lòng tiên tới, dù sự tranh chấp ngoại đời hiểu lầm, ngộ nhận đặt lý này lẽ nọ, muôn chôn lấp tâm thức của một người tu hiện tại là ông Tám, nhưng mà ông Tám vẫn vui,

vấn thường yêu vẫn xây dựng, vì đường đi càng ngày càng sáng và càng thấy rõ, thì càng thường yêu bạn bè anh em, chúng ta hơn ruột thịt trong gia đình, không có lý do gì ghét bất cứ một ai dù đó là xứng danh là một đấng thiêng liêng, đấng Cha Trời hay là con ma, con quỷ cũng là trong cộng đồng của vũ trụ, đang tiến trong trật tự của luật Hai Không. Chúng ta đến đây với trần trường rồi chúng ta phải ra đi trong sự hóa hóa sanh sanh. Hằng ngày các bạn có cái miệng để ăn, ăn là các bạn thấy có rồi chứ gì, hưởng rồi chứ gì? Nhưng mà rồi nó qui không, cái không này là cái không sáng suốt, cái không lớn lao, cái không sống động, cái không tiến hóa trong một ý chí vô cùng để xây dựng căn khôn vũ trụ càng ngày càng tối tăm tốt đẹp hơn hiện tại, những vị trí các bạn đang ở, chính bản thân bạn có thể làm được việc gì nếu các bạn không biết điều gì, tôi làm sao cất được cái nhà, tôi làm sao may được cái áo, tôi làm sao trồng được hạt lúa. Các bạn thấy các bạn bất lực hoàn toàn, mà nếu bạn là người hưởng thụ xây dựng vị trí linh quang của các bạn hòa hợp với căn khôn vũ trụ, với đại linh quang thì các bạn nắm cái quyền năng thanh nhẹ đó để đi tiến tới làm cho vũ trụ càng ngày càng tốt đẹp, tươi sáng ra, tình người rõ rệt, tình đạo phân minh. Duyên nghiệp là bài học rõ rệt, chúng ta phải học để tiến, chúng ta không lấy sự mờ ảo mà ca tụng Đấng Cha Trời quá nhiều rồi rồi cuộc mình tự gạt mình, vị trí của chúng ta, chúng ta không thấy, cứ ca tụng vị này hết rồi ca tụng vị kia, vị kia hết rồi ca tụng tới vị nọ, tự lương gạt mình mà không hay, duyên nghiệp của mình mà mình không giải tỏa được, vợ con một đồng, khối óc tràn đầy sự thông minh mà không sử dụng để cống hiến, tạo sự mờ ảo trong tâm thức không biết được. Tự gạt lấy mình quá nhiều, cho nên ngày hôm nay có thúc đẩy cho chúng ta, người Việt Nam, được đi dân khắp thế giới trong đau khổ, trong sự thường nhớ cộng với sự mê tín, đó là Trời Phật cho, nhưng mà kỹ thật sự sáng suốt của các bạn đã đi tới giai đoạn đó thôi, rồi đây các bạn nắm lấy cái pháp này, lập lại quân bình, các bạn sử dụng sự sáng suốt vô cùng của các bạn để đi tới, lúc đó các bạn nắm được luật Trời, các bạn thấy giá trị của ông Trời, không còn sự mê tín, bạn biết ngày đêm phải hy sinh vẫn thân làm việc trong đạo đức, khi giới vô cùng do căn khôn vũ trụ này đang chờ đang học, đang làm, đang tiến, chúng ta thấy từ thành phố này tới thành phố nọ, ngày hôm nay Hong Kong như các bạn thấy, mỗi năm mỗi khác, kiến thiết trật tự, càng ngày càng tươi đẹp về vật chất. Nhưng mà không có tâm linh thì làm sao vật chất phát triển được. Các bạn thấy không có tâm linh cộng tác thì làm sao có những cái building tốt đẹp những đèn đuốc sáng suốt này, nhưng mà nó là tạm không phải thực chất của các bạn. Cho nên có một số người đến đây để hưởng những mà không hiểu. Ở Hong Kong đẹp quá, cái gì cũng có, cái gì cũng tiên, muốn cái gì có cái này để chi? Để bạn đẹp bớt cái tánh tham và các bạn thấy rõ ràng con người đã phục vụ các bạn quá nhiều và các bạn đến đây các bạn học đường lối phục vụ.

Hong Kong có mấy triệu người mà họ làm nên thế này, xây dựng tốt đẹp, nhưng mà chính sự bận rộn đó làm họ cũng đau khổ rồi rên. Họ là ai? họ là con người. Họ là ai? Họ là sự sáng suốt. Họ là ai? Họ là quyền năng của cả căn khôn vũ trụ. Họ là luật trật tự đến không về không thì mới xây dựng cộng đồng tinh vị tốt, đời lặn đạo, tiến hóa vô cùng tốt đẹp. Cho nên Hong Kong chỗ nhỏ ít người mà liên tục đòi hỏi nhu cầu của nhân loại. Cho nên Hong Kong vì

những việc gì mà kiến thiết như thế này? Vì đồng tiền vì miếng cơm, manh áo, cạnh tranh cho cả thế giới, cho nên xây dựng càng ngày càng tốt đẹp trong trật tự. Nhưng mà phải nhớ, nếu ở Hong Kong không biết tu, không biết lập lại trật tự của chính mình mà đem sự khôn ngoan lẫn áp người khác, giành giật tranh chấp, chỉ có đi xuống về phân tâm linh. Vật chất đã tiến hóa mà tâm linh lại đi xuống nếu không biết tu. Cho nên ngày hôm nay thanh niên ở Hong Kong cũng bắt đầu ăn chay rất nhiều, biết tìm chùa chiền, biết đóng góp để làm những tượng Phật vĩ đại cho một chỗ eo hẹp này, cũng cầu mong mọi người hưởng thụ và tìm ra cái ảnh hưởng của một cuộc cách mạng của một vị Phật đã tu thành đạo. Cách mạng là gì? Cách mạng tâm linh, một cuộc cách mạng là một cuộc xây dựng cho cần khôn vũ trụ, mãi mãi sống trong hạnh phúc. Cho nên người ta mới tác tượng một vị Phật. Để chi? Để nhìn lại sự quân bình của một vị Phật cũng như quân bình của chính chúng ta có mà không sử dụng. Càng nhìn tượng Phật chừng nào, càng thấy rõ sự mất trật tự của chính mình, cho nên mình không được thanh nhẹ. Cho nên ngày hôm nay các bạn nắm được pháp lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí. Các bạn phải nhớ rằng hai chữ Khoa học Huyền Bí trong nội tâm nội thức của các bạn mất quân bình, các bạn phải hiểu, tìm hiểu khoa học huyền bí, các bạn mới là lập lại sự quân bình, chớ không nên nghe những thiên cơ nói này nói kia nói nọ, vô ích. Có nghe cho nhiều, loạn thôi. Nhưng mà các bạn chỉ lập trật tự thâm tu thâm tiến, là một đóng góp rất rõ ràng cho chính bạn và đem lại sự tốt đẹp, hạnh phúc cho nhân sinh trong quả địa cầu này.

Những nhà cách mạng, ai cũng muốn được thế giới đại đồng, nhưng mà nào đã được đại đồng, chỉ làm khổ thêm mà thôi. Làm cho vạn linh không được tiến hóa, cây cỏ không được xanh tươi thêm, cộng đồng không được cởi mở. Do ai? Do khi giới phạm trần, nắm cây súng rồi hiếp người ta, nắm được xe tăng rồi hiếp người ta, nắm được hỏa tiễn rồi hiếp người ta. Nhưng mà những cái đó ai đã chế ra? Có phải trí khôn của loài người đã tạo ra chưa? Khi các bạn đã có trí khôn, tạo ra khi giới để làm gì? Để bảo vệ sự sống tạm thôi, nhưng mà sự sống thực chất của các bạn không được bảo vệ. Cho nên người tu mới là đi đúng trong đời đạo song tu. Tâm thân được minh giải và thấy rõ khả năng của chính chúng ta, chúng ta mới đạt sự ổn định an ninh đó. Cho nên người tu tại sao họ không mang khi giới nữa, súng ống nữa, dù có giết họ thôi? Bây giờ họ thấy được cái phân hồn không bao giờ bị giết và của cải ở đời này họ không có bao giờ nắm được trường cửu. Nó có đó, rồi nó sẽ mất đó. Chính xác thân của họ có đây, học xong khóa học này rồi phải bỏ xác ra đi, nhưng mà hồn họ bất diệt, họ không có lệ thuộc bởi một thế lực, khi giới nào. Luôn luôn họ giữ tình thương và đạo đức sống trong vô tư tiến hóa. Cho nên chúng ta đã đọc lịch sử, chúng ta phải truy cổ, thấy xa xưa thế nào? Những vị độc tài đã làm được gì? Vạn lý trường thành đã làm được gì? Tất cả những địa vị của một vị vua chúa trong một nước đã làm được việc gì? Nhưng mà rốt cuộc cũng phải xuống tóc đi tu. Nếu của cải là giá trị, của cải là đời đời bất diệt, thì những vị vua đó đâu cần phải đi tu, cần phải đi bán sứ để làm gì? Cho nên ngày hôm nay, chùa miếu tràn lan là sao? Muốn đánh thức chơn tâm của mọi người để mọi người thấy rằng Đức Phật Thích Ca đã tu, những vị Phật khác cũng đã tu mà tìm ra chân lý, mà làm một cuộc cách mạng rất rõ rệt không bao giờ bị hủy hoại. Cho nên nặn ra những cái hình, cái

hình trong 36 tướng tốt để cho nhân sinh khao khát mà trở về với con đường tự thức để thấy mình đơ bản, mới trở về với sự trong lành sẵn có của chính ta. Những hình ảnh đó là gieo duyên cho những người nào quá mê lầm tình đời là chánh, sự mê, chấp là chánh, sự hơn thua là chánh, sự thù hận là chánh. Chính tự nó phải ăn năn và buông bỏ nhiên hậu mới có cơ hội thành đạt. Nhân loại càng ngày, càng đông, nhưng mà không hiểu tại sao chỉ biểu cảm để thôi chớ không biết nhân loại càng ngày càng đông càng bày ra sự hận thù trong tranh chấp, giết chóc lẫn nhau, rồi luân hồi, luân hồi, luân hồi càng ngày càng gia tăng, cửa địa ngục đóng nhưng mà cứ đâm đầu đi xuống tranh chấp, còn thiên đàng mở, không chịu đi lên. Tại sao chúng ta không chịu đi lên? Không chịu mở bộ đầu, không chịu mở khối óc? Khối óc của chúng ta là hòa với cả càn khôn vũ trụ. Mà không chịu trở về với thanh tịnh làm sao tiến hóa đi lên. Mà khi các bạn lên được rồi các bạn mới không đi xuống địa ngục. Có bỏ cái xác này cũng là đỡ bộ nơi chỗ thanh tịnh hơn. Tại sao các bạn thông minh như vậy, giáng lâm xuống thế gian ngự trong cái tiểu thiên địa này mà vẫn bị tứ quan phỉnh phờ, vẫn bị mắt phàm, tâm phàm, mắt mũi tai miệng nó phỉnh phờ, nó làm cho các bạn bê trễ. Các bạn mấy chục năm tại thế giới hạn chớ đâu có làm được gì triển hạn được trong cái thế xác kỳ này đâu mà không chịu trở về với cái sáng suốt của chính mình là mất chơn tâm. Khi các bạn mất chơn tâm rồi thì các bạn là một người bơ vớ dù các bạn là một tỉ phú đi nữa, các bạn cũng là bơ vớ. Nằm thế lực trong tay, các bạn cũng là một con người bơ vớ tại thế mà thôi. Chớ không có hãm he ai hết, không hãm he một người nào được. Chỉ nói tội có khả năng làm này, làm kia, làm nọ, mà làm cho ai? Được những gì? Thành công nơi nào? Rồi giờ phút lâm chung của các bạn sẽ đi đâu? Và gặt hái những gì? Có tâm mà không biết trở về với chơn tâm, rồi làm sao cái Quốc hồn của các bạn mới có được?

Chúng ta càng tu càng thấy lỗi do mình, sự tãm tối do chính mình, hạnh hy sinh không có. Cho nên tôi đã thường nhắc con rau cũng đã hy sinh cho các bạn ẩm no, nó cũng muốn được cái gì? Nó đòi cái gì? Nó muốn đòi cơ hội tiến hóa theo luật của vũ trụ là nhân sinh. Ngày hôm nay các bạn nhìn cả thế giới là nhân sinh đã làm thành máy bay, tàu lặn, xe hơi, nhà cửa tinh vi, tối tân đủ thứ là đều do khối óc và bàn tay của con người. Chùa miếu, nhà thờ, trường học, khối óc của con người đã hướng về đạo đức mới làm được cái đó. Mà ngày hôm nay chúng ta có cái thế xác này là cũng là khối óc, và tay chân này cũng là nhà thờ, là chùa miếu, cũng là tình thương, tại sao chúng ta không chịu trở lại với trật tự của chính chúng ta, trật tự vĩ đại của chúng ta, của vật chất, chúng ta mới tạo được cái nhà thờ tốt đẹp. Vật chất chúng ta tạo được chùa rất quý để ảnh hưởng mọi người. Chúng ta có cái tâm không cố lập lại trật tự như cái chùa, như nhà thờ, như sự vĩ đại của càn khôn vũ trụ. Các bạn càng mở rộng, các bạn giàu có trong tình thương, các bạn mới biết thương người ta, eo hẹp trong tình thương, các bạn biết thương ai? Chỉ tranh chấp, thù hận mà thôi. Chúc lấy sự đau khổ vô cùng tận mà không phát triển. Cho nên ngày hôm nay tôi vẫn còn sống trên mảnh đất này, trong một thế xác của người phàm, mượn nguyên lý của Đấng Cha Trời, Trời Phật đã cấu trúc thành thế xác tinh vi hiện tại nói ra cho các bạn nghe và ghi chép những lời gì? Chính bạn có, bạn hành, bạn đạt. Nhưng mà ngược lại các bạn không hành thì các bạn là người phẫn

lại bạn mà thôi, không phải bạn phản tôi. Tôi cũng người kham khổ tại trần, cũng hưởng như các bạn, cũng biết đau khổ, cũng biết thương yêu, cũng biết sử dụng sự sáng suốt để học hỏi, dẹp bỏ tự ái trong nhin nhục, không làm gì hờn hệt. Nhưng ngày hôm nay được cơ hội thổ lộ cùng các bạn trong thực hành để các bạn thấy rõ, thấy rõ vị trí của các bạn hơn và các bạn sẽ không có bị sa ngã trong cái phạm tánh ngu muội, mê chấp, mà lui về thanh tịnh để tận hưởng niềm tin sẵn có của chính mình, và sự sáng suốt cống hiến cộng đồng nhân loại ở tương lai.

Nói đến thiên cơ thì chúng ta đã thấy rõ rồi, ngày nay thời tiết cũng thay đổi. Vì sao? Tình thế tham lam của chúng sanh, học được cái này thì phá cái kia, học cái kia thì phá cái nọ. Kích động và phản động để cho các bạn thấy cái nguyên lý thời tiết của căn khôn vũ trụ đã thay đổi cũng do con người làm ra, mà nếu con người biết thấu, biết lui trở về sự thanh tịnh thì thời tiết bốn mùa cũng là Xuân thôi. Cho nên con người quan trọng, các bạn ơi! Sanh tử luân hồi bất diệt mãi mãi trên mảnh đất này. Từ san cát, cây cỏ, thú vật cho đến loài người, Phật Tiên, chu trình tiến hóa của cộng đồng một loạt trong chu trình trật tự mà thôi. Nếu các bạn mất trật tự không bao giờ thấy, rồi đâm ra mê tín, tranh chấp, loạn đả tâm hồn của mình, càng ngày càng eo hẹp, cô chấp và không cởi mở. Cho nên các bạn tu phải nhớ rằng tôi tu trong khoa học huyền bí, chứ không phải tôi tu trong cái lý luận mà không thực hành. Mà phải nhìn nhận rằng cái kiến thức hiện tại của các bạn là eo hẹp không chịu cởi mở, vì sống trong khuôn khổ của nhơn sinh đòi cho được vật chất, bây giờ vật chất tiến hóa rồi hiện tại phải thực hành về tâm linh để mới thấy đổi, giá trị của đời đạo song tu.

Con người sống ở mảnh đất eo hẹp Hong Kong này rất lạnh lợi, thấy rất nhiều chuyện, biết được nhiều chuyện, cũng ham sống, sợ chết, mới chịu làm, mới chịu phục vụ để kiếm cơm ngày 2 buổi, để kiến thiết cái mảnh đất eo hẹp này trở nên tráng lệ đẹp đẽ. Rồi cuộc cũng phải nhìn nhận trật tự là quan trọng, kinh tế càng phát triển càng nhìn thấy rõ luật trời, các bạn giàu có bao nhiêu cũng không đem đi được. Các bạn khổ bao nhiêu thì các bạn lại có cơ hội tu nhiều hơn, thức tâm hơn, hiểu rõ mình hơn. Cho nên khi chúng ta làm việc, chúng ta nghĩ về phục vụ, phục vụ, phục vụ. Tôi phục vụ chưa đủ, nhân loại và ông Trời đã phục vụ tôi trong bất cứ giờ phút khắc nào. Chính tôi là một người chưa phục vụ được, còn ăn hại, chưa xây dựng được, trách móc mình thì mình mới đóng góp được. Ăn một trả mười thì như mảnh đất có hung ác cách mấy cũng trở nên hiền hòa tốt đẹp. Mọi người ăn một trả mười thì xã hội nào cũng tốt hết, chế độ nào cũng hay, không còn đứng vào vị trí tự lượng gạt, quên mình và quên họ luôn. Nhưng mà vẫn thân, hy sinh, đạo đức thì mới thấy sức sống của cộng đồng, giá trị dưỡng sinh là vô cùng. Thậm chí những người tu phải vấn thân, các bạn tu, các bạn khép mình, các bạn xuất gia, các bạn đi tu, nhưng mà các bạn phải ăn cơm. Các bạn nắm luật của vũ trụ rồi, luật vũ trụ phải hóa hóa, sanh sanh, thiên ác công minh, quân bình mới tiến hóa được. Nói tu rồi, tôi không làm gì, không được. Các bạn tu khá rồi phải dùng cái tử quang của các bạn chiếu rọi cho các nơi, tận độ chúng sanh chứ không có dùng lý luận trách móc chúng sanh, mà các bạn không tiến, phản lại chúng sanh, tự phản mình mà không hay, tưởng đâu tôi trả thù được. Tu về đạo cũng là đi về con đường trả thù, ngu muội như vậy mà cũng không

biết, không biết vị trí của mình đang rơi, rơi, rơi xuống mà không hay. Tu là lập lại quân bình, xử dụng cái quyền năng tha thứ và thương yêu, nhịn nhục. Chư Phật chư Tiên đều nhịn nhục mới tiến hóa được. Lý luận như chúng ta không đến đâu, không có thực chất thì có nói trăm triệu lần ta cũng không nghe. Cho nên thực hành rồi các bạn nói vài câu người ta hiểu, nhìn mặt bạn là người ta thông cảm rồi, bạn không còn bị kẹt nữa. Trong thực hành phục vụ tận tâm, tận tình, chúng ta nhìn lại mảnh đất Hong Kong này trước kia cũng nghèo khổ, mà ngày hôm nay tận tâm, tận tình xây dựng nên cơ đồ tốt đẹp cho nhân sinh, thì biết tu là tốt quá rồi. Đời đạo song tu vui hòa tận hưởng hạnh phúc. Cả thế giới đã cung ứng cho các bạn miếng cơm manh áo, ngon lành, mà các bạn biết tự tu hòa với cả càn khôn vũ trụ, cung ứng cho nhân loại trở lộn lại đường, thấy rõ đường đi hơn, sáng suốt hơn và mọi người chung vui trong hạnh phúc cộng đồng nhân loại.

Ngày hôm nay những nhà độc tài cũng đã thức tâm, tự nó phải mở tâm ra đón rước tình thương vĩ đại của nhân loại về chung sống, để thực hiện, để kiến thiết lại mảnh đất này, kiến thiết lại tình thương này, kiến thiết lại đường lối của nó để ra mà chưa bao giờ thực hiện được. Cho nên chỉ có người tu mới giải quyết, phải tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ. Quốc hồn của các bạn, các bạn phải nắm vững, các bạn mới đóng góp cho quốc gia được. Quốc hồn không có làm sao đóng góp cho quốc gia được. Chỉ nói thét rồi tới già mới thấy mình ngu xuẩn tằm tối, thực hiện không được. Các bạn cứ tu đi, các bạn mới thấy phần hồn mình là trẻ trung, là một đứa con thương yêu của Thượng Đế, phải giữ tâm thanh tịnh tu học tiến hóa đóng góp, hóa hóa sanh sanh vô cùng, không ngừng nghỉ, thì lúc đó các bạn mới xứng đáng là con người tại thế và bước vào Thượng Ngươn Thánh Đức ngày hôm nay.

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn, đến đây tôi xin tạm ngưng và ước mong các bạn dùng thanh tịnh tự xét tự tiên, tự hóa độ tâm thân.

LSH

CHUYỆN ĐI AUSTIN CÙNG VỚI CHA NHÂN HOA

Đầu tiên chót núi cheo leo
Mọi người đi bộ mà treo dốc cao
Chi Toàn, bác Kính nhiều pounds
Treo lên trời chết, khi nào tới nơi
Đến nơi ngồi thở phi phèo
Nồi bỏ lung cùng làm sao bây giờ
Ngó quanh chẳng thấy Rest Room
Ban gia chui bụi ngó quanh không người
Rủi mà Mỹ thay Mỹ cười
Việt Nam lỗ liêu còn gì danh ta
Khai thông bê tắc rồi mà
Trở lại chỗ cũ vui chơi sum vầy
Núi này chi có chiều cao
Dong Tay dạt hong sắc nom khô cần
Cha con đi tới điểm hai
Núi này phong cảnh ngó qua hữu tình
Ngoài bốn mặt ngọn cao chát ngát
Giữa núi sâu có đất một khu
Nhìn xem phong cảnh thanh u
Suối bên nước chảy núi mù, núi xa
Đường khúc khuỷu quanh ra trước núi
Có nơi này mát mẻ vui tươi
Cha con bán thảo một hồi
Anh Toàn lại hỏi Cha Trời nghĩ sao?
Cha thời tạm gọi được thôi
Thực tâm chưa phải là nơi thanh nhàn
Anh Toàn nói thật với Cha
Đất này mắc quá lắm sao ta đừng
Nói xong bên ru đi ra
Cha cười Cha nói khôi hài cho vui
Toàn ơi! Đi ở thế thôi (1)
Nếu mà ở lại thì ngồi tới khuya
Lên xe bốn tàu đoàn trường
Bao tù đời hỏi ghé vào điểm tạm
Chủ quán người thật hiền hòa
Thầy khách đồng quá anh ta vui mừng
Thực đơn soạn đề từng người
Ai mà thích món, tử mình gọi lên
Cười cùng Cha bao gọi chung
Cùng nhau thưởng thức hòa đồng cho vui
Chi Liên chi ấy le lời
Goi chay gọi mặn chan hòa tình thường
Chủ quán bồi rồi đủ đường
Thốt ra câu nói thâm thường vô cùng
Món gì em cũng sẵn sàng
Chi có canh lâu cho em thế gì?
Chi Hy món gì cũng được đi
Thập cẩm cũng dâng để đi hết giờ
Thế mà khách vẫn ngồi chớ
Cha buồn con đời bây giờ tính sao?
Cha cười Cha chọc anh Toàn
Toàn ơi! An hay không cùng thế thôi (1)

Câu ấy đúng thật đó Cha
Đói cũng như no có lo làm gì!
Chi Toàn thừa thật với Cha
Anh Toàn khó tính cái hoài với con
Chi Liên vội vã hỏi già (2)
Bác dùng đã chanh mát mà khỏe thân
Anh Hy mỉm mỉm cười cười
Đá chanh, đánh Cha, chúng ta lỗi nghi
Chi Toàn liền sửa một khi
Chanh đã, Cha đánh Cha đầu có buồn
Bây giờ chủ quán dọn lên
Cà chiên cơm trắng nơi nơi trên bàn
Lai thêm các món rau xào
Xào chay, xào mặn, xào lăn thịt bo
Thanh niên bọn trẻ lo Cha
Chuyện lên đĩa cà vầy dưới vàng rơm
Chi Liên vừa nói vừa cười
Con Cha xào tron cà dưới vầy vung
An xong tình cùng bọn tiên
Chi Liên bao tra phải đoán tình sau
Ra về vừa lúc chín giờ
Queo về hướng East, Bắc Nam chạy cùng
Anh Hy chạy khác đôi đường
Anh Lan ta củ thặng đường ta đi
Bây giờ thế chẳng đáng dùng
Manh ai này chạy về nhà nửa đêm

Ngày 28/2/1988

NGUYEN NGOC CU

(1) Anh Toàn đã đưa ra đề tài "Có cũng như không, không cũng như có" để tranh luận cùng Cha trong ngày thứ 2 của buổi học (xin xem video khoa Thực Tu sẽ Tốt)

(2) Tác giả bài phóng sự này

(3) Một ban đạo trẻ trong ban ăn để nghị là cái dưới cá tượng trưng lủ con phá phách, quày quã nên mới chắt khúc dưới giao cho Cha

Đầu năm chúc phúc khắp bà con
Công đức đập xây được vuông tròn
Cố gắng giữ lòng cho thanh tịnh
Vía hồn tưởng hội trở về non

HANH LỮU

TÌNH THƯƠNG

Tình thương là thuốc nhiệm màu đã đem lại sức sống cho mọi người. Tình thương hàn gắn lại bao đờ vỡ, ti hiêm, đổ ky. Tình thương làm tươi mát những tâm hồn cô đơn. Nhờ có tình thương, mọi người xích lại gần nhau và cùng lo cho đại cuộc. Tình thương thể hiện qua "TÂN HỘI AI HỮU VÔ VI DALLAS FORTWORTH".

Sau khi ông Hội Trưởng Nguyễn Ngọc Trang từ chức và tuần kế tiếp là toàn bộ ban chấp hành cùng từ chức. Chúng tôi như rắn mất đầu, bàng hoàng lo ngại, vì ông Hội Trưởng có nói: "Nếu Hội giải tán thì những tài sản của Hội ông sẽ đem cho một hội từ thiện khác". Được tin này, chúng tôi một số ít ban đạo, ngồi lại với nhau và tìm cách cứu vãn tình thế. Nhờ tham nhuan những lời giao huan của Cha và Thầy, nên chúng tôi ý thức được nhiệm vụ hiện tại và đồng ý lập lại Hội để duy trì "cơ sở tâm linh của Thượng Đế".

Chỉ trong vòng một tuần lễ, chúng tôi đã làm sống lại tất cả, tưởng chừng như gãy đổ. Nhờ sự phát tâm cao độ của anh chị Bình, cho mượn nhà để chúng tôi có nơi hội họp và thiên chung, cùng chuẩn bị tiếp đón Cha Nhân Hòa về Dallas thăm anh em ban đạo.

Nhờ có tình thương thật sự nên đã thu hút được một số đồng ban đạo về dự khóa học. Trong tuần lễ sống chung với Cha Nhân Hòa, anh chị em rất là coi trọng yêu nhau, đem lại một bầu không khí vui tươi và phấn khởi.

Mãn khóa học là đem văn nghệ giúp vui, chúng tôi già trẻ lớn bé đều tham gia. Đem văn nghệ đã chiến tuy không hay bằng văn nghệ chuyên nghiệp, nhưng cũng nói lên đây ý nghĩa sự đồng góp nhiệt tâm thương yêu, đoàn kết của tất cả anh em ban đạo Dallas Fort Worth. Định luật của Cha Trời đặt ra là "Có tụt rồi phải có tan", chúng

tôi không sao tránh khỏi định luật ấy. Nhưng ngày vui qua mau làm cho tôi nao nao luyến tiếc thời gian vui sống hồn nhiên ấy. Ước mong sẽ có ngày Cha và Thầy trở về đây chung sống với các con của Người trong tình thương triu mến.

HANH LƯU

HẸN TẠI NGO

Mừng Cha gặp bạn vui vầy
Con mong có được ngay này năm sau
Chúng con có gắng diu nhau
Diu nhau qua khỏi bước đầu khó khăn
Dù cho công việc lằng xằng
Xin Cha hãy nhớ cho rằng con mong
Con mong công việc Cha xong
Đề Cha rành rỏi thông dong trở về

HANH LƯU

KHOAN KHOAI

Cha Nhân Hòa giảng siêu lăm đó
Khuyến cứ vào chịu khó mà nghe
Bạn ơi xin chớ rụt rè
Thử Cha tôi đã sắt se nổi lòng
Giờ tôi thấy đá thông thắc mắc
Ân hận nhiều vì mắc tội ngông
Đến nay hết ức trong lòng
Ghi lên trang giấy vài dòng gửi trao
Anh nào thử nhảy vào cứ thử
Sẽ học nhiều Cha khủ trước cho
Chuyện này nghĩ quá hay ho
Nên tôi vội tỏ ra cho bạn tưởng
Lòng cảm thấy khó lường sung sướng
Khi ngồi thiền chỉ hướng đi lên
Lâng lâng khoan khoái êm đềm
Lúc xưa đâu có ngồi êm thế này.

Houston 29-2-88

D.V.T.

PHÒNG SỰ CHUYÊN VIÊN THẨM
DALLAS-FORTWORTH CỦA CHA NHÂN HÒA
TỪ NGÀY 29/2 ĐẾN 6/3/1988

Thành phố Dallas-FortWorth reo vui trong ánh nắng đón mừng chúa Xuân. Hoa đào, hoa mận, hoa lê đua nhau nở mím cười trong làn gió êm dịu. Những ánh mắt long lanh của mọi người nhìn nhau chan chứa yêu thương, không nghi kỵ, đã làm lòng tôi ấm hẳn lại.

Đức Cha Nhân Hòa đã không quản ngại đường xá xa xôi, mệt nhọc làm một chuyến giang Đông, thăm đám con Ngài.

Ngày 29/2/88, khoảng 6 giờ chiều, chiếc xe van màu xanh bám bụi đường của anh chị Vương Kiệt đến, mang theo một niềm vui cho toàn thể bạn đạo Dallas-FortWorth. Đức Cha mím cười tuổi vui trả lời các câu thăm hỏi. Sau đó, Cha nghỉ ngơi, dùng cơm tối và ra nói chuyện với các bạn đạo. Đặc biệt trên chiếc bánh cháo mừng Cha có hai câu đối do chính anh Lê Quang Bình sáng tác để đón Cha. Mãi đến bảy giờ, anh Bình mới cho các bạn biết tài thi phú của mình. Còn ai dám nói dân Dallas cao bồi, chỉ biết bắn súng nữa không?

Vì Cha đi đường xa nên Ngài vào nghỉ sớm. Các bạn đạo rục rịch ra về, hẹn hôm sau là ngày Thứ Ba, mừng 1 tháng 3 tại anh chị Hằng Lợi, trước là theo hầu Cha, và sau đó là ăn uống cho thỏa chí bọn lục cần lục trần.

Quả nhiên anh chị Lợi đã không làm mọi người thất vọng. Chị Lợi trở tài nội trợ, làm hết món này đến món khác khiến tôi phải mất năm phút suy nghĩ nên ăn món nào trước nhất, vì món nào cũng đặc biệt cả. Cha vui vẻ ngồi ăn chung với đàn con của Ngài. Đặc biệt, Cha đã diện giấy bầu phiếu Hội Trưởng Hội Ai Hữu Vô Vi Hoa Kỳ. Ban vận động bầu cử cảm động quá, vì Dallas-FtWorth được hẳn hạnh có phiếu của Cha.

Ngày hôm sau, trời mưa. Vạn vật trở nên sạch bóng. Cha đến nhà chị Trần Thị Hải dùng cơm gia

đình. Các con Cha quây quần quanh Ngài. Người nói câu này, kẻ trả lời câu nọ vui vẻ quá, khiến Cha cũng vui vẻ nói khôi hài.

Trưa hôm sau, chị Nguyễn Thị Triêm mời Cha và các bạn đi ăn cơm tiệm tại nhà hàng Mekong. Nhân dịp, Cha ngắm đường xá Dallas luôn. Tôi đến, Cha và các bạn đạo đến nhà chị Lưu Thị Hạnh. Tuy đi làm cả ngày, chị Hạnh làm cơm nước rất "thỉnh soạn" không thua chi buổi đại tiệc. Mọi người cười nói vui vẻ. Cha bèn cho các con lên trời một chuyện. Vốn dĩ Dallas có nhiều đặc điểm lắm: nào là mỹ nhân (các cô Cheerleaders cho đội banh football Cowboys rất nổi tiếng là xinh đẹp), nào là những building cao ngất trời mà các bạn có dịp xem film Dallas trên Tivi đều rõ, và tòa nhà cao ngất ngưỡng, trên cùng là một trung tâm buôn bán hình cầu. Cứ đứng một tiếng đồng hồ là hình cầu trên đó quay đúng một vòng. Cha cho các con đến trung tâm này du ngoạn một chuyến. Cha và các bạn đạo lên đó ngắm trăng, sao, mây và thành phố ban đêm. Đàn con cha rất há hê vì được lên Trời với Cha. Trên thế gian này, mấy ai có điểm phúc đó không?

Ngày Thứ Sáu, Thứ Bảy và sáng Chủ Nhật, tức ngày 4, 5 và 6 tháng 3, Cha mở khóa học với đề tài "Đá Thông Điện Giới". Vốn từ khi Cha xuất hiện đến nay, lúc nào Cha cũng nhấn mạnh vào thực tế vì Cha muốn các con ăn ở cho tròn đầy đạo làm người. Cha dạy rằng, làm tròn nhân đạo là kết quả của sự tu hành đúng đắn, trên cả hai phương diện hành pháp và tu tâm sửa tánh theo con đường Bi Trí Dũng mà Thượng Đế đã vạch ra.

Với đề tài "Đá Thông Điện Giới", Cha cho phép được hỏi Cha về điện nhiều hơn. Các bạn đạo hằng hai trình lên Cha những thắc mắc của mình để Cha giải đáp cho. Khóa học hoàn toàn thành công theo như ý Cha dự định. Cha chỉ còn chờ các con thực thi những điều đã học trong đời sống hằng ngày mà

thời.

Tối Thứ Bảy là đêm văn nghệ. Tho nhạc tuôn như suối chảy. Các ca sĩ chưa lên mà xuống thì nhau trở lại. Các em bé Võ Vi Dallas-FtWorth lên hát bản Ky Nguyen Di Lac và múa rất hay. Dân con của Cha vui quá, nên con nhiều tiết mục muốn đua lên, nhưng vì đã hết giờ, nên phải "top" lại, chờ khi khác.

Sau buổi lễ mừng khoa học, các anh thợ địa ở Fort Worth đưa Cha đi chơi thăm vườn Nhật Bản. Rất tiếc khi hầu ở đây không ăn áp bâng bên Cali, nên không thấy hoa lá nhiều, chỉ thấy toàn là cà chêm. Trên người đi, dưới cả lời, coi cũng vui mắt. Cha thương các con nên đi đèn dầu, Ngai cũng cười vui, không phàn nàn gì cả. Cha có nói rằng, khi Cha ở đây, tuy tho than muốn đưa Cha đi đâu thì đi, Ngai chiều hết.

Sau đó, dân con của Cha đi xem cine hình nói tại rạp Omni gần đó. Thiên hạ xếp hàng dài vào cửa. Để khỏi te, vì canh bay lượn và đi thuyền rất sóng động, tôi bèn bám vào thành ghế, gồng bắp thịt lên cho chắc chắn. Khi hết phim, tôi mừng hết lớn. Có nhiều vì đi không nói, phải vào thang máy cho đỡ mệt. Kinh nghiệm đó cho tôi thấy rằng, mình cứ tha long, có lưới ràng kẻ ràng coi như "no pa" là không sao cả.

Tối đến, bữa ăn chia tay tuy vui nhưng cũng buồn vì ngày hôm sau, Cha phải rời Dallas. Vì có nhiều bạn phải đi làm vào ngày hôm sau, nên đa số phải kính chào Cha lúc đó. Với ai ai, Cha cũng nhân nhu ân cần. Mọi người ra về trong niềm thương, nỗi nhớ.

Sang hôm sau, ngày Thứ hai 7/3/88, khoảng 11 giờ rưỡi, Cha lên xe tiếp tục mang niềm hy vọng và sự tốt đẹp, tuổi sáng khắp nơi. Tay Cha vẫy gọi chúng con đã mỏi, nhưng Cha vẫn đưa cao. Thân Cha gầy ốm vì chúng con năng trước. Giọng Cha mệt vì phải răn dạy chúng con, nhưng vẫn vang vang. Cha ơi, Thầy ơi, chúng con

chỉ biết cố gắng nghe lời cha dạy, thầy khuyên ngõ hầu Cha, Thầy đỡ hao hơi tổn trí. Chúng con qua may mắn đã được chính Đức Thầy, Đức Cha dạy bảo tận tình.

Viết đến đây, tôi cảm xúc quá đôi nên xin lỗi các bạn, phải chấm dứt nơi đây, kéo thành phố Dallas-Ft Worth bị lụt mất.

Ngày 8/3/1988

Trần Thị Hai

RÁN TU

Kính dâng Cha

Thường nhớ Cha, con viết thơ này
Mong ban đạo nhớ hoài chẳng thôi
Thời gian cấp bách lắm rồi
Cha khuyên Cha nhủ vạn lời cùng con
Con cố gắng làm tròn ngọc chỉ
Dù chông gai, bèn chỉ lo tu
Nguyện không dám phụ lòng từ
Cha hằng răn bảo răn tu thật nhiều
Rằng khối trước tác yêu tác quái
Tu tà tà chuốc hại vào thân
Cầm nang Cha đã ân cần
Các con cố gắng tăng phần hít thêm
Có giờ rảnh êm đêm hít thở
Giải ít nhiều nạn khổ trước xâm
Trường chay cũng giúp một phần
Trụ tâm trì niệm âm thầm ngày đêm
Con ghi nhớ làm thêm rất kỹ
Thường ban bè gợi ý lên đây
Cha ơi xin chúng lòng này
Tình con thường ban với đầy sao đong.

Kính bái,

Houston 1-3-88

D.V.T.

ĐỨC CHA TẠI SAN JOSÉ

Sau hai tuần sinh hoạt cùng bạn đạo tại Dallas và Houston, Cha Nhân hòa đã vượt ngàn dặm trở về vùng San José vào sáng ngày 11/3/88.

Cha đã về trễ hơn dự định vì chiếc xe van đưa Cha và phái đoàn bị hư hộp số. Do đó Cha thu lớp học lại còn một ngày và một buổi (ngày 12 và nửa ngày 13/3/8).

Buổi trưa cùng ngày (11/3/88), Cha đã đến thăm Cụ Vũ Đình Mẫn, niên trưởng của bạn đạo vùng Bay Area, người đầu tiên có công phổ biến PLVVKHHBPP trong vùng và cũng là người mở thiên đường đầu tiên trên nước Mỹ.

Sáng ngày 12/3/88, bạn đạo Vô Vi vui mừng chào đón Cha tại thiên đường đạo hữu Võ Thanh Vân. Sau phần thân mật thăm hỏi các bạn đạo, Đức Cha đã khai giảng lớp học lấy tên "Giải Trục Trừ Tà". Trong phần thuyết giảng, Đức Cha đã nhấn mạnh đến những tư tưởng sai lầm, mờ mịt, bùa chú trong tâm thức đều là tà và trục khí. Khi vắng Cha và Thầy, những tư tưởng này có dịp trời dậy hoạt động, gây ô nhiễm, ảnh hưởng đến sự tu tiên của bạn đạo. Do đó, giải trục trừ tà là nhiệm vụ của mỗi người tu học.

Phần giải đáp thắc mắc, Cha có nhấn mạnh đến công việc các Hội đoàn Vô Vi. Trong giai đoạn hiện tại, các hội đoàn chỉ là phương tiện để giúp đỡ, trao đổi, khai mở tâm thức về phương diện tu học của bạn đạo.

Về điều hành và tổ chức hội đoàn tại San José, các bạn trong Ban Điều Hành được gặp Cha để trình bày những công việc thực hiện kể từ ngày Cha rời thiên viện "Hai Không" vào đầu năm 88. Đức Cha khuyến bạn đạo hòa thuận, xúc tiến hoàn tất công việc thành lập Hội và phát triển cơ sở thiên viện Hai Không. Vào nửa đêm,

Cha thiên chung với bạn đạo. Ngày 13/3/88, bạn đạo đã đến rất đông, nhiều bạn phải ngồi dọc theo lối đi để nghe Cha thuyết giảng và giải đáp thắc mắc.

Sau khi mãn khóa, Đức Cha còn lưu lại thiên đường hơn hai tiếng đồng hồ để dành cho các bạn ít có dịp gặp Cha được trao đổi và mạn đàm về Đời đạo. Khoảng 3 giờ ngày 13/3/88, sau một hồi còi dài, xe van chuyển bánh đưa Cha và phái đoàn già từ San José về miền nam trong sự lưu luyến tiễn đưa của bạn đạo.

TÌNH THƯƠNG

Tình thương dịu dịu âm ba
Như muôn sóng nhạc lan xa cuối trời
Nghe tim ngát mở nụ cười
Như giòng sữa mẹ ngọt với tuổi thơ
Tình thương tuyệt ảo như mơ
Ban cho nhân loại ấm no thái bình
Tình CHA như ánh sao minh
Tình MẸ như suối chảy tình mến thương
Từ bi ban rải muôn phương
Xây nền hạnh phúc ngát hương thái hòa
Kỷ nguyên Di Lạc nở hoa
CHA ban chánh pháp thiết tha độ trần
Minh sư soi sáng thi ân
Cho bao tiểu ngã thoát trần nhiễm mê
Tìm về nguồn cội nẻo quê
CHA già hôm sớm nãi nề đời con
Tình CHA cao ngất tựa non
Tình MẸ như bể' mênh mông bốn bề
Hạnh nguyện thoát kiếp bên mé
Nối vòng tay lớn con về bên CHA.

Kim Hường

LÊ KHÁNH THÀNH T/Đ THANH HÒA
TẠI SAN DIEGO
NGÀY 19/3/1988

Một Thiên đường mới do sự phát tâm của vợ chồng anh Thanh chị Hòa, được tổ chức đơn sơ nhưng đầy sử trang nghiêm.

Sau khi cất bằng khánh thành, Cha Nhân Hòa đã ban huân tử với giọng trang nghiêm và đầy cảm xúc. Cha đã làm thức tâm bạn đạo. Cha nhân mạnh sự kiện sống thiện lành ảnh hưởng và chân động điển quang trên toàn thế giới. Mọi việc thành hình và tiến triển đều phát xuất từ chân tâm mà ra.

Kế tiếp, chị Hoa, với giọng nói đầy xúc động cảm tạ ơn Cha đã ân ban cho anh chị sự thương yêu cùng sự diu dắt trên con đường đạo. Chị cũng gửi lời cảm ơn tất cả các bạn đạo có mặt ngày hôm đó cũng như những bạn đạo không tới tham dự được, đã mang thương yêu tràn ngập đến T/Đ này.

Cha lần đầu tiên không ngăn được dòng nước mắt. Cha khóc không phải vì bị lụy mà là khóc vì giao cảm được sự thực tâm dân thân, điển hình là anh chị Thanh Hòa. đôi vợ chồng trẻ đang thực hành Pháp Lý Vô Vi mới độ 6 tháng. Mặc dù mới biết pháp, nhưng có lẽ tâm đạo đã tích lũy từ muôn kiếp nên đã nhiệt tâm phát huy đạo mẫu, sau lần tiếp chuyện với Cha trong khoa học "Đoàn Kết" hồi tháng 2 vừa qua tại San Diego. Tất cả bạn đạo hiện diện tại T/Đ, lớn bé già trẻ, đều khóc vang, ngay cả những đang mây râu nổi tiếng là gan lì, cũng không cầm được nước mắt.

Chúng con không khỏi sót sa khi Cha tuôn dòng nước mắt, dù đó là một cảm xúc Cha cảm nhận từ tâm thành của chúng con. Chúng con nguyện sẽ khuyên bảo nhau cố gắng nhiều hơn nữa, để nụ cười luôn nở trên môi Ngài.

Ngoài ra Cha đã sống "vui hạnh Thanh Hòa" với đàn con qua những giải trí lành mạnh, trong yêu thương đùm bọc, đó cũng là Đạo vậy. Cha đã lái thuyền buồm chở

đàn con ra biển. Chúng con hy vọng chiếc thuyền Bát Nhã sẽ đồng đủ các anh chị em, đứng sẵn bên bờ chờ Cha đón về quê xưa.

Kế tiếp, một đoàn khoảng 30 người lũ lượt kéo ra công viên hít thở không khí trong lành, cưỡi đôn bên Cha. Sau đó chia ra làm 2 nhóm. Nhóm đàn hát với Cha. Còn một số chơi trò "giặt khăn" rất là hào hứng.

Hôm đó ai cũng cười nói sung sướng. Nhất là bác Bích, tuổi đã gần 70, mà ca hát mãi suốt đường, chị Hoa đã quên luôn đưa con nhỏ để vui đùa giặt khăn.

Thời gian sao quá ngắn ngủi, vui trong hạnh thanh hòa, những giây phút của Kỷ nguyên Di Lạc mà Cha đã cho chúng con hưởng trọn vẹn.

Kim Khanh

KINH TẶNG T/Đ THANH HÒA

NGUYỄN âm cầu trúc siêu nhiên
Rõ Trời rõ Phật độ cho thân này
LÝ đời lý đạo phân hai
Hợp cùng nguyên lý vui say của thiên
THANH cao diệu pháp đời đời
Soi hôn ôn định, pháp luân khủ trùng
HÒA trong điển giới thanh cao
Hợp cùng bạn đạo em anh một nhà
Cảnh đời tạm bộ gần xa
Hỏi ra mới biết cố thanh vui hòa

Kính bái

Vương Kiệt
Hồng Chăm

Bolsa 16/3/1988

TRANG VUI HỌC

PHẦN VẤN ĐÁP

Câu hỏi: Nguyễn Linh Giang
Eugene, OR
và các bạn tại CA

Trả lời: Vân Khanh

HỎI: Cửu huyền thất tổ là gì? Gồm bao nhiêu đời kiếp trong giòng họ và là những ai?

ĐÁP: Cửu huyền là 9 tầng Điện bên trong bản thể, Thất Tổ là 7 lớp Điện theo các mạng lưới dây gân bao bọc bên ngoài. Tùy theo bản thể bạn đã qua bao nhiêu kiếp tu học, mà tính ra số đời kiếp trong giòng họ và họ là những ai. Chỉ có bạn tự tu phát triển tới mức, mới thấy được; mà dù có thấy cũng chẳng biết là ai, chỉ biết có liên hệ với mình vậy thôi.

Tóm lại, bản thể là sự lưu truyền của giòng giống và có liên hệ tương ứng với bên ngoài. Tu đem được luồng điện đó trụ hóa trên đỉnh đầu và tiến lên các cõi cao thì mới gọi là tu cứu được cửu huyền thất tổ.

HỎI: Một người tu thiên đã trên 10 năm hơn, nhưng gân dây khi thiên bị giật mạnh về phía trước, đầu đập xuống đất, nhức đầu, hoa mắt, ù tai, thở mạnh, ngấn, mất ngủ, là tại sao?

ĐÁP: Đã tu 8 năm yên lành không có chuyện gì, nay lại bị như vậy, tôi nghi bạn này đã sửa pháp quá. Hoặc không thì cũng do tự ý rước một "ông tà" to lắm, mà theo tôi đoán mò thì hẳn tên là "tướng tượng". Thứ này ưa biến hóa và làm khó người ta ghê lắm. Nếu mỗi đêm thiên đều bị như vậy thì chắc bạn này đã thăng hoa cõi nào rồi. Nếu không tôi xin bái phục vì bạn chịu đòn hay thật, bị những chưởng dài dài liên tiếp 1,2 năm

nay mà nhất định không bỏ pháp tu và cũng không thêm nhờ Thầy giải đáp. Nay xin đề nghị bạn nên đến gặp chủ thiên đường Eugene, OR Nguyễn Quang Hải, là một vị "cao thủ võ lâm" Vô Vi, hy vọng giúp được, còn tôi xin chào thua vì không có khả năng trị tà, chỉ lo hành đúng pháp và trị tà của chính mình mà thôi.

HỎI: Tôi là một người lẻo mép, ba hoa, láo khoét, nói nhiều mà không ra nghĩa gì hết. Ai nói cũng xen vào móc bên này, thọc bên kia, bắt kính bắt nhạ, ba xạo. Vợ tôi rất khá, có thể tiếp điện Bề Trên, nhưng tại sao không ảnh hưởng đến tôi. Tôi cũng hiểu rằng "gân mực thì đen, gân đèn thì sáng". Cái sáng của người tu thiên là Điện quang, như vậy từ điện từ người khác sao không ảnh hưởng được đến tôi, mặc dầu tôi cũng có điện lặn tẩn trên đầu?

ĐÁP: Những điều bạn tự kể về bạn sao giống như nhiều người đã phê bình ông xã tôi và tôi cũng là người đã từng tiếp điện. Vậy xin "suy bụng ta ra bụng người" để trả lời bạn nhé.

Tôi nghĩ bạn "nói dzậy mà hồng phải dzậy" đâu, bởi vì xét người phải hiểu tâm, lời nói hành động như vậy, nhưng Tâm không có ác ý gì, đôi khi lại giúp được người thấy rõ sự sân si của họ, để thúc tâm lo tu sửa thêm (nếu là người thực tâm tu chỉ lo xét mình để sửa, không chê trách và phê bình người kích động mình). Tiếp được Điện Bề Trên chưa phải là "chắc ăn", còn thử thách dài dài, rồi "rớt đài" cũng không chừng. Do đó quan trọng nhất vẫn là Chơn Tâm Điện Quang phát ra có trong sáng hay không. Về Trời được cũng nhờ điểm này chứ không do bộ tịch bên ngoài đâu bạn. Còn câu ca dao đó cũng đúng phần nào nhưng với Vô Vi thì chưa đủ vì "Ông tu ông đác, bà tu bà đác". Bạn cũng là một cái đèn, nếu chịu tự thắp và vun bồi thì sẽ sáng mãi, còn nếu

không tự lo cho mình, chỉ khoái gần cái đèn khác để "xin tí Điện" thì khi xa sẽ bị "tối thui" như thường.

Xin cảm ơn lời chúc "nhiều khảo đảo" và mong nhận thêm những câu hỏi "móc bên này, thọc bên kia" của bạn, để chương trình thêm "vui cửa vui nhà".

Sau đây là những câu hỏi của các bạn tại Nam Cali trong 2 buổi Vấn Đạo tậ̣t niên. Vân Khanh xin ghi lại để chúng ta cùng vui học.

1) Khi gặp Cha Nhân Hòa bạn cảm được điện như thế nào?

Đáp: lần đầu gặp Cha, tôi cũng đã "nhắm mắt" để thử điện (!) thì không giống như khi ngồi gần Thầy. Nhưng sau sự vấn đáp học hỏi với Cha, tôi đã nhận ra khiếm khuyết của mình. Từ đó tôi bước sang bài mới và dần dần hiểu được Siêu Điện Quang mà Thầy đã dạy tôi bằng một câu rất ngắn gọn; mới đây Cha đã giúp tôi hiểu thêm trong thực hành. Thầy dạy về thanh, Cha dạy trọn 2 mặt của Chơn Lý (Thanh Trước một lượt), nên cảm thức về Điện hơi khác nhau, nhưng vẫn đồng chan hòa tình thượng yêu vô tận. Ngay khi Cha sân đệ kích động dạy các con, luồng điện cảm được vẫn là Tình thương dẫn tiến. Nếu người thực tâm tu, dẹp tự ái sẽ thấy được sự sai lầm và chịu sửa, thì sẽ tiến vô cùng. Thầy (hay Đức Di Lạc) thượng trung cho điện Âm, Cha Nhân Hòa (hay Chúa Cứu Thế) tượng trưng cho điện Dương. Âm dương đã hòa làm một với khối điện quang vô cực. Đây là điều tôi trực giác được trong khóa học và mới đây Cha đã xác nhận điều này đúng. Thầy cũng đã nói trong băng (có ghi trọng quyền Vấn đạo) Đức Chúa là điện của Đức Di Lạc.

Ngày nay một số bạn đã nhận ra Cha là ai, nên tôi xin được nói ý của mình, tuy nhiên bạn cũng không nên tin ngay bất cứ tư kiến của ai, mà hãy trực tiếp trao đổi với

Cha hoặc tìm hiểu qua video, cassette để tự thăng tiến. Đó mới đúng là tinh thần người tu Vô Vi.

2) Nếu lúc nào cũng nghĩ mình sai, đó có phải là tinh thần chủ bại không?

Đ: nghĩ mình sai để lo học và tiến thêm bước nữa, vì Chơn lý là vô cùng nên sự học hỏi sửa tiến phải vô tận, không nghĩ đúng sai trong tinh thần tranh chấp thắng bại.

3) Tại sao là 96 nguyên linh mà không là một con số khác?

Đ: Xin bạn chờ chừng nào tôi về được với Mẹ sẽ hỏi hộ bạn cho chắc ăn nhen! Tuy nhiên tôi nghĩ hai số 9 và 6 nếu ghép lại sát với nhau sẽ thành dấu hiệu 00 có số 1 ở giữa và 2 số không trên và dưới chéo nhau (âm và dương). Khi tách dấu hiệu này ra, sẽ thấy nguyên lý 1 sinh 2, 2 sinh ra vạn ức. Vạn số 96 tượng trưng cho sự sinh sản của Mẹ (Nhất bốn tán vạn thù) hay mặt Cổ của Chơn lý. Khi ghép lại sẽ thấy nguyên lý hai không trở về 1 (vạn thù qui nhất bốn). Số 8 hơi nghiêng này, nếu nằm ngang sẽ thành dấu hiệu vô cực, biết đâu cũng là một nguyên lý cao siêu phải không bạn?

(còn tiếp)

TỬ TƯỢNG HƯ VÔ

Đem cái mình ưa thích chống lại những gì mình không ưa thích, đó là cái tâm bịnh của con người

Tăng Xán

Biết quên thị phi, thì tâm mình mới thích ứng kịp với cuộc sống.

Tang Tử

Đừng phê phán ai cả, để rồi chính mình khỏi bị phê phán.

Giê Su

HỒI BẠN VÔ VI

Vô vi hồi bạn Vô vi!
Tụng kinh bạn thấy chữ gì đọc lên?
Tụng kinh không một tiếng rên
Nhắm kinh vô tự nói lên Đạo màu
Tiếng kinh thấm thoát canh thâu
Tiếng kinh đi hồi nhiệm màu biết bao!
Bây giờ hãy đọc làm sao?
Trên trang giấy trắng ngó vào chữ 'Không'?
Tu hành chẳng có vọng mong
Nhịp nhàng những buổi hành trong thức tiem
Tìm Phật nơi chốn yên liêm
Kiếm ngoài chẳng thấy Phật nghiêm Phật hiền
Miệng đừng nói bậy uyên thuyên
Hãy ngồi yên tĩnh thấy liền Phật tâm
Phật đây chẳng nhận cúng rằm
Chuôi, xôi, hoa quả (ăn) nhằm chúng sanh
Phật đây như thế trái banh
Ai đánh ai đá tâm thanh Phật cười
Chúng sanh tu Phật đừng lười
Đừng ngồi cũng niệm bằng mười thời kinh
Phật đây không phải cúng đình
Đừng ngày đem đến linh nghinh lễ hành
Phật đây không chấp chẳng tranh
Tuy vậy nhưng thấy cũng thành trang nghiêm
Cũng không kẻ xách người khiêng
Thế mà nghiêm chỉnh tiếng vang nhiệm màu
Người tu cũng dặng ân sâu
Ngồi thiền tu tịnh đạo màu suốt trong
Tu cho Trí, Huệ, Tâm thông
Nhắm hai mắt thit nhãn trông thấy lòng
Nhưng đừng ngồi dấy vọng mong
Làm sao thấy được, như trông cây khô
Lục tự sáu chữ Nam Mô
Nó khai mở hết chỗ mô cứng rành

Những khi lục tặc tam bành
Niệm lên yếm phắc, tỉnh thành người mê
Muốn tu ý nguyện lời thề
Mới mong được đạo để bề tịnh tâm
Chớ ngồi miệng vái lâm râm
Khẩu khai thân tán, ăn nhằm chi đâu?
Dù cho thấy được Đạo màu
Cũng ngồi phớt tỉnh không cầu không xin
Người tu phải có tự tin
Mới hồng được Đạo in vào bên trong
Ngồi tu tâm cứ cậy mong
Cầu Trời khấn Phật, cũng không được gì?
Phải không hồi bạn Vô Vi
Tu hành phải có cái gì mới nghe
Tu hành không phải tự khoe
Tu hành đắc đạo, có chè có xôi?
Tu hành đâu phải Nói thôi
Phải Hành rốt ráo, ngày đối ba lần
Tu hành biếng nhác bản thân
Không làm công quả hưởng mần sao đây?
Đến khi công đức đủ đầy
Cha Trời điểm đạo hiệp vậy bạn tu
Người tu phải gắng công phu
Đừng cho vắng buổi học ngu bữa nào
Tu hành đừng ỷ cái phao
Đến khi nó xẹp giữa dòng sao bơm?
Thầy đâu chẳng có sớm hôm
Đề mà cậy hồi ôn tồn ý trên
Thầy nay chẳng có một bên
Tự tu tự tiến không quên ơn Thầy
Thầy nay bỏ thí con đây!
Đề con tu học, mở rày Trí Không
Một mai Pháp, Huệ, Tâm thông
Đạo tâm viên mãn, trả công ơn Thầy.

Đề tử kính bái

Nguyễn . . . (VN)

SỰ ĐOÀN KẾT

Những ngày đầu Xuân đã trôi qua, nhưng trong tôi vẫn còn mãi "du âm" của những buổi họp chung cùng Cha và các bạn tại Nam Cali trong đêm Giao Thừa, mồng 2 và 3 Tết. Với tình thương đậm ấm của đại gia đình Vô Vi, mọi người đã trao đổi, học hỏi và hòa chung thanh điển trong những giấc thiền thanh nhẹ vô cùng.

Tôi thầm ước phải chi cộng điển bình an đó đủ mạnh và lan rộng khắp nơi, hầu xóa tan những ố trước của chia rẽ tỵ hiềm, để mọi người có được hạnh phúc thực sự trong tình đoàn kết thương yêu.

Theo tôi nghĩ yếu tố quan trọng của sự đoàn kết là dẹp bỏ được tin thân nghi kỵ, phân biệt, tranh chấp, từ đó mới có được tình thương tha thứ và cởi mở hòa đồng thật sự.

Nhớ lại thời gian tu học đã qua, tôi đã được học nhiều bài và cũng đã bị đòn rất nhiều, để bỏ được cái tật nghĩ xấu về người vì chỉ thấy một góc cạnh, chưa thấy được toàn diện, nên dễ sai lầm). Và tôi hiểu được luật Nhân Quả rất tinh vi, luồng tư tưởng phát ra thế nào sẽ nhận lại như vậy. Nhân nào quả nấy, không sai một chút, nhất là khi đã trụ được Điển thì việc kiểm soát tư tưởng lại càng quan trọng hơn. Sự phát ra mạnh nên sự phản xạ lại cũng rất mạnh, do đó thưởng hay phạt, cũng do mình mà thôi. Từ khi hiểu rõ luật Trời, tôi không đại gì giận ghét ai, vì biết rằng giận người là tự hại mình, nghi kỵ người là tự trói mình trong eo hẹp, thị phi chuyện của người, nghe đi nói lại không đúng sự thực để bị lôi cuốn bởi ngoại cảnh, gây khẩu nghiệp, chia rẽ, tâm không yên, thiên khó tịnh. Người nào cũng có tánh xấu và tánh tốt. Nếu chỉ nhìn cái xấu của mình mà không thấy cái xấu của mình, thì khó thương ai và cũng

chẳng ai thêm thương mình. Ngược lại, nếu nhìn cái hay của người và hiểu mọi người là anh em cùng cha Trời mẹ đất, đồng một Tâm linh và cấu trúc như nhau, tất cả đều đang học bài để tiến hóa, thì tình thương và sự tha thứ sẽ dễ thực hiện hơn.

Tôi cũng đã gặp nhiều thử thách trong vô vi lẫn hữu vi, để dẹp tâm phân biệt. Còn phân biệt tức còn mê chấp. Đôi khi Phật cũng hiện thành ma để thử tâm chấp, ma cũng giả thành Phật để thử tâm mê. Còn mê để chạy theo cầu xin, ỷ lại hoặc chấp để chống đối chề bai thì còn kẹt. Nếu tâm mình một lòng hòa ái, hành pháp đứng đắn để đạt thanh tịnh và tự chủ, thì mọi thử thách của tà trước đều không hại được mà còn giúp học tiến thêm về Bì Trí Dũng.

Khi tôi hiểu mọi sự đều do Cha Trời sắp đặt và dẫn tiến thì tâm tôi không còn muốn cái này, chề cái nọ như trước nữa, mà bất cứ hoàn cảnh, sự việc nào đưa tới tôi cũng đều chấp nhận họa để học. Tôi hiểu pháp tu là để hỗ trợ cho tâm, nếu ôm pháp mà khép kín tâm không hòa, cứ cho rằng hành pháp là đủ, thì đó là một điều thiếu sót vô cùng. Thực hiện cả hai mới mong thăng tiến trọn vẹn. Tâm có hòa mới được an vui và thức mới mở rộng, cảm thấy yêu đời hơn (vì đời chính là đạo). Khi biết được Chơn lý là vô cùng, Thượng Đế là muôn mặt, thì học hoài vẫn còn điều để học, để thấy cái biết của mình chưa đến đâu, cái sai của mình còn quá nhiều, từ đó mới dẹp được tâm tranh chấp. Nếu luôn cho mình đúng, người sai, thì chiến tranh trong nội tâm và bên ngoài không sao tránh khỏi.

Tóm lại, để xây dựng và phát triển thêm nữa tình đoàn kết trong anh em Vô Vi, mỗi người chúng ta hãy cố gắng tu sửa để có sự trật tự hòa đồng trong chính bản thân mình, dụng tâm cởi mở, trao đổi học hỏi với mọi người để

(Xin xem tiếp trang 22)

VẤN THÂN TỬ HOI

Trên con đường tu học, ai ai cũng gặp phải những sự thử thách: Động và Tĩnh, thanh và trước, đúng và sai, rồi tự hỏi rằng: Tại sao tôi phải tu? Tu để làm gì? Ngày nay tại sao vẫn bị giao động bởi ngoại cảnh?

Thí dụ vài vấn đề dưới đây mà tôi tự hỏi, tôi tự trả lời và mong chia sẻ cùng các bạn.

1. Tại sao ông Cha Nhân Hòa làm việc đó, tôi thấy không đúng, thí dụ như: đánh anh Lạc, đuổi người này, người nọ ra khỏi Thiên Viên. Tôi cảm thấy bức bối và khó chịu. Vậy tôi phải làm gì?

Trả lời:

Tôi xét rằng, mà tôi không tu Vô Vi, mà tôi không cần biết ông Cha Nhân Hòa, nên mà tôi không bị động. Tại sao tôi tu mà còn bị động hơn mà tôi? Vậy tôi coi như tôi không biết ông Cha Nhân Hòa, thì tôi không còn bị động về vấn đề đó nữa.

2. Tại sao các bạn đạo lại ngã mản nhiều hơn lúc trước, cao đầu rồi lại còn ăn mản trở lại? Như vậy tôi cảm thấy gầy trở ngại cho đường tu của những bạn đạo khác và các thầy tu ở chùa?

Trả lời:

Ngày nay, những người ăn chay đặc đạo, không được mấy người như Đức Thích Ca. Cho nên, tôi phải trở về vị trí của mình, duyên nghiệp của mình để tự giải còn hơn lo cho người khác mà bỏ mặc chính mình.

3. Ông Cha Nhân Hòa xưng danh Cha, không biết thiết hay gia?

Trả lời:

Nếu là gia mà làm tôi bị động, thì tôi cứ tin ông Cha Nhân Hòa là thiết đi, thì còn gì đâu mà chấp gia hay thiết nữa.

Những thiết hay gia không phải là điểm chính. Điểm chính là tâm ta có song thực với chính mình hay không?

4. Tại sao tu mà tử tưởng tôi còn nghĩ chuyện này chuyện nọ?

Trả lời:

Vì còn bị lệ thuộc quá khứ, nên không học được những điều mới lạ. Cho nên tôi không tưởng quá khứ thì những tạp niệm của tử tưởng sẽ dần dần tiêu tan.

5. Tại sao tôi cứ lo âu trong lúc này, nên làm điều này hay làm điều nọ?

Trả lời:

Lựa chọn là tử tưởng đi đến chỗ giới hạn thì làm sao phát triển được tâm không? Nên tôi không ôm hiên tại thì không còn nghĩ đến sự mất còn.

6. Tôi muốn tu sau này thành vi này, vì nọ, tôi muốn con cái tôi sau này học giỏi nhất, rồi một thời gian có sự thay đổi những gì tôi mong muốn, nên tôi bị động.

Trả lời:

Không tưởng tượng lai moi là song chơn thật với lẽ đạo tự nhiên. Vì tưởng lai chỉ là ảo ảnh của hiện tại.

Kết luận, qua khứ, hiện tại và tương lai là trong giây phút nào chính mình sống với sự thanh tịnh, là giây phút mình đang trở về với chính mình và đang hòa cam với hủ vô, trong trình độ sản cơ của chính mình.

LAN NHỎ TI TEO

DOAN KET (tiếp theo)

mở rộng tâm hiểu biết, trợ tiện cho nhau và xóa tan những hiểu lầm gây nên chia rẽ. Được như vậy thì sự cộng hưởng sẽ tốt đẹp vô cùng, thanh điển Vô Vi sẽ lan rộng và góp phần cho cơ Cứu Thế, tạo lập kỷ nguyên thương yêu, hòa đồng sắp tới.

Vân Khanh

VUI BÀN TÌNH ĐÔNG

Một mình ngồi ở thế gian
Ngồi xem thiên hạ luận bàn hơn thua
Thân hình chẳng trẻ già nua
Chờ ngày giải thoát lăm vua cõi trời
Thế gian lý luận lăm lời
Thực hành không có có nơi ồn ào
Tranh trời vẽ đẹp lăm sao!
Đêm ngày tối sáng thấp cao siêu hình
Đi đi lại lại một mình
Gieo gởng thanh tịnh, thân hình rã tan
Hồn tu vượt khỏi mớ mần.
An ninh sẵn có thẳng đường cứ đi
Chẳng cần lý luận nghĩ suy
Thực hành chánh pháp kỳ ni đạt thành
Ngu khở tự tạo cạnh tranh
Thanh thanh diệu diệu thực hành đến nơi
Luật sanh sanh diệt do Trời
Thiên cơ sẵn có mở lời tự khuyên
Khuyên hồn thức giác giải phiền
Vượt qua động loạn tạm yên cuộc đời
Hồn tu thanh nhẹ thanh thới
Dục thời biến mất cảm nơi an toàn
Xen chi thế sự nhiều mần
Một mần khai triển dọn đường độ tha
Trời sanh bản thể món quà
Hồn không tu học hồn là hồn điên
Mê lăm loạn động triền miên
Xen vào việc họ khó yên cõi lòng
Nam Mổ lục tự tham tông
Hòa mình các giới giải vòng tham sân
Thực hành điều luyện tối cần
Dấn thân sửa tiến nghĩa ân tràn đầy
Khuyên đừng có vội lăm thầy
Bao năm không tiến như mây che trời
Rời đây tan rã tới bởi
Mê lăm một cục khổ với lòng sầu

Khôn hồn thức giác mau mau
Trở về chơn luật đối trao tình Trời
Cần khôn vũ trụ hợp thời
Hóa sanh hành triển trưởng đời dạy ta
Bình tâm học lại chữ hòa
Hòa Trời hòa Phật thật thà thương yêu
Tự mình cảm thức mới siêu
Nhờ người đổ vẽ lại nhiều loạn tâm
Trong đầu có sẵn siêu âm
Lui về thanh tịnh tự tâm chơn như
Thân hình tạm bỏ vui cười
Gieo duyên khắp xứ người người đạt yên.

LSH

BÀN ROULETTE

Số nào cảm thức cũng số không!
Cảm thức trần gian chuyên một vòng
Độ tha không tiếc ngày học hỏi
Vui nhộn bình tâm vẫn giữ không!

Manila, ngày 5-3-88

LSH

BA MIỀN

Ba miền đang khổ lăm bạn ơi!
Thở than than thở với Cha Trời
Tâm hồn sụp đổ chừng nào thức?
Than thở triền miên khắp các nơi
Định luật sẵn rồi sớm nghĩ ngơi
Trở về nhập định tự về Trời
Vui lây thiên hạ cùng Trời đất
Trung lập ba miền sống thanh thới.

00

MỘNG THƠ

Hôm nay điển hóa ra văn
Thằng tôi ngồi viết lãng xãng mấy bài
Xưa kia mình thấy Thầy tài
Mình mơ, mình ước làm vài bài thơ
Ngồi xem Thầy nhả đường thơ
Phục lẫn phục lóc, mong chờ tới tay
Bây giờ biết lọc ý hay
Ghi liền tâm thức gửi ngay trình Thầy
Công ơn Người quá cao đây
Công phu con nguyện từ rày về sau
Từ bi, hòa nhẫn mau mau
Quyết tâm tu học lo trau, lo mài
Quyết tâm về tới Bông lai
Nơi quê chốn cũ như ai bây giờ
Nhờ ai dạy đứa dại khờ
Ngày kia khờ dại, ngày này ra thơ
Ước mong con được tới bờ
Kỷ nguyên Di Lạc thiên cơ con hành
Bây giờ bà quả trọn lành
Bên Thầy, bên Mẹ dệt thành bài thơ

Pearland, tháng 3 ngày 11 năm 1988
Kính dâng Thầy Tám
Nguyễn Đình Trí

TRI KỶ

Anh với tôi đôi người xa lạ
Nhờ Vô Vi mà gặp lại nhau
Gối bên gối, đầu sát bên đầu
Thường hội họp thành đôi tri kỷ

Anh cùng tôi qua cơn thiên giặc
Cảm thông nhau, nhạc lòng chẳng khác
Tâm anh từ bi, lòng tôi hỷ xả
Miệng cùng cười, mắt nhắm, điển bưng lên
Ý hợp, tâm hòa, lòng thanh nhẹ

Nửa đêm tưởng nhớ cha Trời
Cùng nhau đồng nguyện một lời mà thôi
Bên Cha, cạnh Mẹ, anh ơi
Tuyệt vời, ta sống thảnh thơi đời đời

Nguyễn Đình Trí 3/8/88

TO:

PRINTED MATERIAL

NON-PROFIT ORG.
U.S. POSTAGE
PAID
WESTMINSTER, CA 92683
PERMIT No. 10076

VO VI FRIENDSHIP ASSOCIATION
P.O. BOX 2522
GARDEN GROVE, CA 92642